

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

Xe KAMER

A R R E S T

**nr. 217.416 van 23 januari 2012
in de zaak A. 192.260/X-14.150.**

In zake : 1. Jacques VANNIEUWENHUYSE
2. André VANNIEUWENHUYSE
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Roland Mittenare
kantoor houdend te 8500 KORTRIJK
Peter Benoitstraat 7, bus 8
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

het VLAAMSE GEWEST, vertegenwoordigd door de Vlaamse
regering
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Stijn Butenaerts
kantoor houdend te 1080 BRUSSEL
Leopold II-laan 180
bij wie woonplaats wordt gekozen

Tussenkomende partij :

de n.v. AQUAFIN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Isabelle Cooreman en Bertrand Asscherickx
kantoor houdend te 1070 BRUSSEL
Ninoofsesteenweg 643
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 17 april 2009, strekt tot de
nietigverklaring van het besluit van 6 juli 2000 van de Vlaamse minister van
Economie, Ruimtelijke Ordening en Media waarbij, enerzijds, het ministerieel
besluit van 26 mei 1998 houdende voorwaardelijke inwilliging van het beroep
van de n.v. Aquafin tegen de beslissing van 4 november 1997 van het college van
burgemeester en schepenen van de gemeente Beersel houdende weigering van de

stedenbouwkundige vergunning voor “het aanleggen van de collector Dworp 1° fase tot collector Huizingen, tussen de autosnelweg Brussel-Parijs en de Guido Gezellestraat, langs de Molenbeek te Beersel” wordt ingetrokken en, anderzijds, het beroep, op basis van een nieuw onderzoek, voorwaardelijk wordt ingewilligd.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partijen hebben een memorie van wederantwoord ingediend.

De tussenkomende partij heeft een verzoekschrift tot tussenkomst ingediend. De tussenkomst is toegestaan bij beschikking van 1 september 2009. De tussenkomende partij heeft een memorie ingediend.

Auditeur Wouter De Cock heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partijen hebben een laatste memorie ingediend. De verwerende partij en de tussenkomende partij hebben een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 9 september 2011.

Kamervoorzitter Roger Stevens heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Roland Mittenaere, die verschijnt voor de verzoekende partijen, advocaat Karima El Nouzghibati, die loco advocaat Stijn Butenaerts verschijnt voor de verwerende partij, en advocaat Karolien Phlips, die loco advocaat Isabelle Cooreman verschijnt voor de tussenkomende partij, zijn gehoord.

Auditeur Wouter De Cock heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Op 10 oktober 1996 (datum van het ontvangstbewijs) dient de tussenkomende partij bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Beersel een aanvraag tot stedenbouwkundige vergunning in voor “het aanleggen van een collector van Dworp - 1° fase - tot collector van Huizingen” op verschillende percelen “gelegen tussen de autosnelweg Brussel-Parijs en de Guido Gezellelaan langs de Molenbeek te Huizingen”.

Het tracé van de voorgenomen collector kruist meerder private eigendommen, waaronder de percelen gelegen aan de H. Torleylaan 36-40 te Beersel, kadastraal bekend sectie A4, nrs. 255/y2, 242 en 243.

4. De voorziene collector is deels gelegen in het gebied van het bijzonder plan van aanleg nr. 1 “Centrum-Uitbreiding (Huizingen)” en deels in gebieden die volgens de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 7 maart 1977 vastgesteld gewestplan Halle - Vilvoorde - Asse bestemd zijn tot reservegebied voor industriële uitbreiding, woonzone, reservegebied voor woonwijken en natuurgebied.

5. Op 16 oktober 1997 geeft de gemachtigde ambtenaar een ongunstig advies over de betrokken aanvraag.

Bij besluit van 4 november 1997 weigert het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Beersel vervolgens de gevraagde vergunning.

Op 18 november 1997 stelt de tussenkomende partij bij de deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant administratief beroep in tegen de weigeringsbeslissing van het college van burgemeester en schepenen.

Wegens het uitblijven van een beslissing van de deputatie, stelt de tussenkomende partij op 23 januari 1998 administratief beroep in bij de minister.

Bij besluit van 26 mei 1998 wiligt de minister het beroep van de tussenkomende partij in, “op voorwaarde dat de adviezen van het Instituut voor het Archeologisch Patrimonium en van de directie infrastructuur, dienst wegen en waterlopen van de Provincie Vlaams-Brabant worden nageleefd”.

6. Bij besluit van 6 juli 2000 trekt de minister het voormelde besluit van 26 mei 1998 in en beslist hij, na “een nieuw onderzoek ten gronde” het beroep van de tussenkomende partij onder dezelfde voorwaarden in te willigen.

Dit is het bestreden besluit.

7. Bij arrest nr. 170.863 van 7 mei 2007 vernietigt de Raad van State het voornoemde besluit van 26 mei 1998.

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

A. Tijdigheid van het beroep

Standpunten van de partijen

8. In het verzoekschrift stellen de verzoekers dat zij eerst op 26 februari 2008 kennis hebben gekregen van het bestreden besluit.

9. De verwerende partij en de tussenkomende partij betwisten de tijdigheid van het beroep. Ze stellen dat de verzoekers na het arrest van 7 mei 2007 van de Raad van State, waarbij het ministerieel vergunningsbesluit van 26 mei 1998 werd vernietigd, gebruik hadden moeten maken van de mogelijkheid

om zich naar het gemeentehuis te begeven en zich daar te informeren over het al of niet in tussentijd verleend zijn van een nieuwe stedenbouwkundige vergunning, temeer daar zij andere dossiers in dit verband naarstig hebben opgevolgd. De verzoekers hebben evenwel geen enkele actie ondernomen tegen de uitvoering van de betrokken werken. Bijgevolg moeten zij hebben vermoed dat een nieuwe stedenbouwkundige vergunning werd verleend. De verklaringen van de verzoekers over het tijdstip waarop zij kennis hebben gekregen van de bestreden beslissing, kan niet bepalend zijn voor het bepalen van de tijdigheid van het beroep tot nietigverklaring.

10. De verzoekers antwoorden dat voor de betrokken werken op 26 mei 1998 een stedenbouwkundige vergunning was verleend die eerst met een arrest van 7 mei 2007 van de Raad van State, meer dan negen jaar later, werd vernietigd. Noch de verwerende partij, noch de tussenkomenende partij heeft de verzoekers ervan op de hoogte gebracht dat reeds op 6 juli 2000 een nieuwe bouwvergunning was verleend voor dezelfde werken. Eerst op 24 februari 2009 heeft de verwerende partij, naar aanleiding van een burgerrechtelijke procedure voor het hof van Beroep te Brussel, melding gemaakt van de bestreden beslissing. Verder werden de verzoekers in verwarring gebracht door de aankondiging in een dagblad van 28 juni 2005 van een openbaar onderzoek over een stedenbouwkundige aanvraag waar een milieueffectenrapport bijgevoegd is, met betrekking tot “de aanleg van het project 94.242: Dworp-Huizingen “Collector dworp 1^e fase” (...) aangevraagd door de NV AQUAFIN”. Op 31 augustus 2005 hebben de verzoekers in dit verband een bezwaarschrift ingediend. Voorts hebben de verzoekers op 28 november 2005 een klacht ingediend bij AROHM voor een bouwmisdrijf. In haar antwoord heeft dat agentschap evenmin melding gemaakt van het thans bestreden besluit. Ook na het vernietigingsarrest van de Raad van State hebben de verzoekers de nodige acties ondernomen. In dit verband verwijzen zij naar een schrijven aan de gemeente Beersel houdende een vordering inzake de bescherming van het leefmilieu en naar het antwoord op hun schrijven vanwege de gemeente, waarin andermaal geen melding wordt gemaakt van de thans bestreden stedenbouwkundige vergunning. Voorts heeft de verwerende partij ook in de procedure tot vernietiging van het ministerieel besluit houdende

de gedeeltelijke herziening van het bijzonder plan van aanleg nr. 1 “Centrum-Uitbreiding (Huizingen)” nagelaten de stedenbouwkundige vergunning van 6 juli 2000 te vermelden. De verzoekers zijn derhalve steeds alert geweest, maar zijn door de houding van de verwerende partij en de tussenkomenende partij bij herhaling moedwillig in dwaling gebracht. Het annulatieberoep is bijgevolg tijdig ingesteld, met name binnen 60 dagen na de kennisname van het bestaan van het bestreden besluit op 24 februari 2009.

11. In haar laatste memorie vermeldt de verwerende partij nog dat het bestreden besluit van 6 juli 2000 “door een vergetelheid” niet werd toegevoegd aan het administratief dossier in de zaak die aanleiding heeft tot het vernietigingsarrest van 7 mei 2007 van de Raad van State. Bovendien werden de betrokken werken reeds opgeleverd in de loop van de maand januari 2000.

Beoordeling

12. De bestreden stedenbouwkundige vergunning diende noch bekendgemaakt, noch aan derden betekend te worden, zodat krachtens artikel 4 van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, de beroepstermijn van zestig dagen ingaat met de dag waarop de verzoekende partij er kennis van heeft gehad of geacht moet worden er kennis van te hebben gehad.

Het mag evenwel niet in de macht van een potentiële verzoekende partij liggen, wanneer zij in de mogelijkheid is om kennis te nemen van een bestuurshandeling die zij eventueel met een annulatieberoep wenst te bestrijden, die kennisneming voor onbepaalde tijd uit te stellen en daardoor de aanvangsdatum van de termijn van beroep willekeurig te verschuiven, zodat de rechtsgeldigheid en het voortbestaan van de bedoelde bestuurshandeling buiten weten, zowel van de overheid van wie zij uitgaat, als van alle andere belanghebbenden, in het ongewisse wordt gehouden, met alle nadelige gevolgen van dien.

Het beginsel volgens hetwelk voorkomen moet worden dat de gelding van administratieve beslissingen te lang onzeker blijft, en dat aan

voormeld artikel 4 van de procedureregeling ten grondslag ligt, eensdeels, en de noodzaak van een evenwichtige bescherming van de belangen én van de bouwheer én van de omwonenden en andere belanghebbende personen, anderdeels, brengen mee dat degene die meent te worden benadeeld door een stedenbouwkundige vergunning en die het bestaan van die vergunning moet vermoeden, de verplichting heeft om binnen een redelijke termijn gebruik te maken van de hem ter beschikking staande middelen om kennis te nemen van de inhoud van de afgegeven stedenbouwkundige vergunning.

Eens die redelijke termijn is verstreken, neemt de termijn van 60 dagen om annulatieberoep in te dienen, een aanvang.

Het is zaak van de partij die aanvoert dat het beroep laattijdig is, het bewijs te leveren van het tijdstip waarop de verzoekende partij kennis had of kon hebben van de mogelijke afgifte van de bestreden vergunning.

Het is dan weer zaak van de verzoekende partij in voorkomend geval aan te tonen dat zij binnen de redelijke termijn via de geëigende middelen de nodige inlichtingen over de bestreden vergunning heeft proberen in te winnen.

13. In tegenstelling tot wat de verwerende partij en de tussenkomende partij betogen, kan het arrest van 7 mei 2007 van de Raad van State, waarbij de stedenbouwkundige vergunning van 26 mei 1998 werd vernietigd, niet als uitgangspunt dienen voor het bepalen van het ogenblik waarop de verzoekers inlichtingen moesten gaan inwinnen. Door een nalatigheid van die partijen zelf, hebben de verzoekers in de loop van die procedure geen kennis gekregen van het bestaan van het thans bestreden besluit. Deze “vergetelheid” van de verwerende partij en de tussenkomende partij kan niet aan de verzoekers worden aangerekend. Overigens staat het de houder van een stedenbouwkundige vergunning die wenst dat de gelding van deze vergunning niet te lang onzeker blijft, te allen tijde vrij om deze ter kennis van de omwonenden te brengen. De verwerende partij en de tussenkomende partij zijn er te dezen derhalve door hun eigen onzorgvuldig handelen zelf de oorzaak van dat de betrokken stedenbouwkundige vergunning eerst na een verloop van bijna negen jaar met een beroep tot nietigverklaring bij de Raad van State wordt aangevochten. Voorts stellen de verwerende partij in haar laatste memorie, en de tussenkomende partij

in haar verzoekschrift tot tussenkomst zelf, dat de betrokken werken werden opgeleverd in de loop van de maand januari 2000, terwijl het bestreden besluit eerst op 6 juli 2000 werd genomen. Bijgevolg betreft het bestreden besluit een regularisatievergunning, zodat de verzoekers door de loutere uitvoering van de werken niet gealarmeerd konden zijn over het bestaan van die vergunning.

14. De exceptie is niet gegrond.

B. Belang van de verzoekers

Standpunten van de partijen

15. De verzoekers stellen in het verzoekschrift met betrekking tot hun belang dat de betrokken collector te midden van hun percelen ligt en zelfs op hun perceel nr. 436/03.

16. De verwerende partij betwist het belang van de verzoekers, aangezien zij in hun verzoekschrift aangeven niet langer eigenaar te zijn van de percelen die in het project worden betrokken. Evenmin wonen de verzoekers op die percelen. De percelen nr. 243, 244 en 255/y2, waarin de collector zich bevindt, zijn reeds onteigend. Derhalve zijn de verzoekers ook om die reden niet langer eigenaar van deze percelen. Verder wordt het perceel nr. 436/03 door de verzoekers niet opgenomen bij de opsomming van de percelen waarvan zij betogen eigenaar te zijn. Uit het uittreksel uit de kadastrale legger blijkt bovendien niet dat de collector op dit perceel is gelegen.

17. De tussenkomende partij betwist het belang van de verzoekers op gelijkaardige wijze. Zij stelt verder nog dat het louter exploiteren van een kartonfabriek op de betrokken percelen de verzoekers geen persoonlijk belang biedt bij het beroep tot nietigverklaring.

18. In de memorie van wederantwoord stellen de verzoekers dat zij tot op heden nog altijd eigenaar zijn van de percelen die ten tijde van de

bestreden beslissing gekend waren onder de kadastrale nummers 242 en 243. Het gebruik van een werkwoordsvorm in de verleden tijd en de verwijzing naar de “toentertijd” bekende kadastrale nummering duiden op een vernummering van de kadastrale percelen in 2009. De wettigheid van de onteigening van een deel van de eigendom van de verzoekers wordt tot op heden betwist. Verder heeft de verwerende partij zelf het perceel nr. 436/03 op 25 mei 1999 aan de verzoekers verkocht, zodat zij niet ernstig het eigendomsrecht van de verzoekers op dit perceel kan betwisten. Overigens blijkt uit de vermelding “o.m.” dat de opsomming van de eigendommen van de verzoekers in het verzoekschrift niet limitatief is. Uit de opmeting door een landmeter blijkt dat de collector wel op het perceel nr. 436/03 is gelegen. Bovendien heeft het kadaster op burgerrechtelijk vlak geen bewijswaarde, zodat het niet op nuttige wijze kan worden aangewend om aan te tonen of de collector al of niet op dit perceel is gelegen.

19. In de laatste memorie stelt de verwerende partij dat het feit dat er nog burgerlijke procedures hangende zijn over de onteigeningsprocedure er niet automatisch toe leidt dat de verzoekers ook in de voorliggende zaak over het vereiste belang beschikken.

Beoordeling

20. De verzoekers stellen in hun verzoekschrift onder meer dat zij de eigenaars zijn van het perceel nr. 436/03.

Aangezien de verwerende partij zelf toegang heeft tot de desbetreffende bronnen, kan van haar verwacht worden dat zij de waarachtigheid van de hoedanigheid van eigenaar van de verzoekers met meer concrete gegevens betwist dan de loutere opmerking dat de verzoekers “dit perceel niet opnemen bij de opsomming van de percelen waarvan zij eigenaar zijn/waren”, temeer daar enerzijds uit een notariële akte van 25 mei 1999 blijkt dat de verwerende partij zelf het voormelde perceel aan de verzoekers heeft verkocht en, anderzijds, uit de vermelding van de afkorting “o.m.” in het verzoekschrift bij de opsomming van de percelen die eigendom zijn van de verzoekers, blijkt dat het een niet-limitatieve weergave van hun eigendommen betreft.

Uit een vergelijking van het door de verzoekers bijgebrachte opmetingsplan met het bij de aanvraag van 10 oktober 1996 gevoegde ontwerpplan blijkt verder dat het perceel nr. 436/03 gelegen is in de onmiddellijke nabijheid van het vergunde tracé voor de betrokken collector.

In beginsel wordt aanvaard dat de verzoeker die op deugdelijke wijze aantoont dat hij eigenaar is van een perceel dat gelegen is in de onmiddellijke nabijheid van een perceel waarvoor een stedenbouwkundige vergunning is verleend, daardoor alleen al doet blijken van het rechtens vereiste belang bij de nietigverklaring van de stedenbouwkundige vergunning voor een constructie op dat perceel.

Noch de verwerende partij, noch de tussenkomenende partij brengen te dezen gegevens bij die nopen tot een afwijking van dit principe.

Deze vaststelling volstaat om het vereiste belang in hoofde van de verzoekers aan te tonen. Er bestaat bijgevolg geen noodzaak om in te gaan op de argumentatie van de verwerende partij en de tussenkomenende partij over de hoedanigheid als eigenaar van de verzoekers met betrekking tot de percelen nr. 243, 244 en 255/y2 ten gevolge van de onteigening van die percelen.

21. De excepties kunnen niet worden aangenomen.

V. Onderzoek van het vierde onderdeel van het derde middel

Standpunten van de partijen

22. In het vierde onderdeel van het derde middel wordt de schending aangevoerd van de bepalingen van het gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 53, § 3 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (hierna: het gecoördineerde decreet) en van artikel 20 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen (hierna: het inrichtingsbesluit).

De verzoekers betwisten dat aan de voorwaarden van artikel 20 van het inrichtingsbesluit is voldaan. Ze stellen dat bezwaarlijk van een goede

ruimtelijke ordening kan worden gesproken wanneer een natuurgebied wordt aangetast door de aanleg van een collector op een andere plaats dan een reeds bestaande voetweg. Het overstort in vieze, grauwe beton dat boven het maaiveld uitsteekt, vormt een ernstige visuele en hinderlijke constructie in het open landschap van de Molenbeekvallei. Het overstort is van ver zichtbaar en steekt schril af tegen de groenschakeringen van de verschillende beplantingen die het natuurgebied rijk is. De aanwezigheid van een wandelpad duidt erop dat het betrokken gebied een rustige groene omgeving betreft waarin de betrokken constructie niet thuishoort. De inplanting van bovengrondse betonnen inspectieputten om de 50 meter, voorzien van een gietijzeren deksel, is onverenigbaar met het architectonisch karakter van het natuurgebied. Bovendien blijven de putten permanent zichtbaar, aangezien ze jaarlijks worden nagezien. Verder getuigen het dichtgooien van de poel en het verbieden van streekeigen hoogstammige bomen boven de betrokken collector evenmin van respect voor het architectonisch karakter van het betrokken gebied. Het bestreden besluit zwijgt in alle talen over de verenigbaarheid van de betonconstructie met het architectonisch karakter van het natuurgebied.

23. De verwerende partij en de tussenkomende partij antwoorden dat de werken in het bestreden besluit verenigbaar werden bevonden zowel met de algemene bestemming van het gebied als met het architectonisch karakter ervan, op grond van de vaststelling dat de collector bijna volledig in de bestaande wegenis is voorzien, wat tevens inhoudt dat de constructie voor het overgrote gedeelte ondergronds wordt aangelegd en derhalve bezwaarlijk enige impact kan hebben op het architectonisch karakter van de betrokken gronden. Bovendien volgt het tracé bijna volledig de bestaande lijninfrastructuren. In zoverre de verzoekers verwijzen naar de inspectieputten, stellen de verwerende partij en de tussenkomende partij dat deze installaties zeer beperkt in omvang zijn en dat zij slechts enkele centimeters boven het maaiveld uitsteken. Bijgevolg oordeelde de vergunningverlenende overheid terecht dat deze zeer beperkte wijzigingen de architectonische verenigbaarheid van de werken met het betrokken gebied niet in de weg stonden.

24. In haar laatste memorie benadrukt de verwerende partij dat de werken betrekking hebben op een ondergrondse constructie met enkele inspectieputjes die zichtbaar zijn aan het maaiveld. Deze feitelijke gegevens werden duidelijk in het bestreden besluit vermeld. Er werd geoordeeld dat de aanvraag omwille van de ondergrondse ligging en de beperkte impact van de inspectieputjes verenigbaar was met het architectonisch karakter van het gebied. De verwerende partij ziet niet in welke verdere motivering kan worden gegeven voor werken die ondergronds worden uitgevoerd. Er kan bezwaarlijk een verdergaande afweging van de architecturale impact van ondergrondse werken worden vereist dan wat in het bestreden besluit is opgenomen.

25. De tussenkomenende partij stelt in haar laatste memorie dat uit de motivering van het bestreden besluit zeer duidelijk blijkt dat een degelijk onderzoek naar de verenigbaarheid van de gevraagde werken met de goede plaatselijke aanleg en met het architectonisch karakter van het gebied werd gevoerd, en dat in de beslissing uitdrukkelijk wordt vastgesteld dat is voldaan aan de toepassingsvoorwaarden van artikel 20 van het inrichtingsbesluit. Het is niet vereist om uitdrukkelijk de toepassingscriteria andermaal uitdrukkelijk op te sommen met een verwijzing naar het architectonisch karakter van het gebied, wanneer enkele alinea's hoger in het besluit die criteria al eens zijn weergegeven. De uitdrukkelijke vaststelling in het bestreden besluit dat de leiding bijna volledig ondergronds in de bestaande weenis komt te liggen, alsook de vaststelling dat hierdoor het natuurgebied niet blijvend geschonden zal worden, duidt erop dat de leidingen geen invloed hebben op het bestaande architectonische karakter en er derhalve mee verenigbaar zijn.

Beoordeling

26. Wanneer de vergunningverlenende overheid beslist gebruik te maken van de afwijkingsbepaling van artikel 20 van het inrichtingsbesluit, om in strijd met de bindende gewestplanbestemming een stedenbouwkundige vergunning te verlenen, kan dit enkel op voorwaarde dat de aangevraagde werken

verenigbaar zijn met de “algemene bestemming en met het architectonisch karakter van het betrokken gebied”.

Bij het beoordelen van de aanvraag moet worden nagegaan of aan deze voorwaarden is voldaan en de resultaten van dit onderzoek moeten, in het licht van de vereisten van de motiveringswet, bovendien terug te vinden zijn in de tekst van het uiteindelijke besluit over de aanvraag.

Als uitzondering op de regel van de bindende kracht van de aanlegplannen, moet artikel 20 van het inrichtingsbesluit in beperkende zin worden uitgelegd.

Het feit dat de met de bestreden vergunning toegelaten collector voor het overgrote gedeelte ondergronds wordt aangelegd, dat hij “bijna volledig in de bestaande wegenis (wandelpad) wordt voorzien” en dat deze installatie zeer beperkt in omvang is en slechts enkele centimeters boven het maaiveld uitsteekt, doet niets af aan de voormelde regelen.

27. In het bestreden besluit wordt, in verband met de toepassing van artikel 20 van het inrichtingsbesluit, gesteld wat volgt:

“Overwegende dat, wat het gedeelte betreft, waarvoor enkel de gewestplanbestemming geldt, dient gewezen op het feit dat in de omzendbrief van 8 juli 1997 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen, artikel 20 stelt dat de bouwwerken voor openbare diensten en gemeenschapsvoorzieningen ook buiten de daarvoor speciaal bestemde gebieden kunnen worden toegestaan voor zover ze verenigbaar zijn met de algemene bestemming en met het architectonisch karakter van het betrokken gebied; dat boven vernoemd artikel kan toegepast worden:

- voor elementen die niet op het niveau van het gewestplan aangeduid worden bev. straatverlichting, wegen en nutsleidingen van subgewestelijk belang en aansluiting hierop;
- voor beperkte afwijkingen van aangeduide leidingen, wegen, kanalen en spoorwegen;
- voor gemeentelijke gemeenschapsvoorzieningen waar de functies niet tegenstrijdig zijn;

Overwegende dat uit het advies van de afdeling Natuur blijkt dat het doorsneden natuurgebied geenszins blijvend zal geschonden worden, gezien de collector bijna volledig in de bestaande wegenis (wandelpad) wordt voorzien; dat het openbaar nut onbetwist is en de noodzaak tot dringende inplanting van deze riolering werd aangetoond; dat aldus aan de toepassingscriteria van boven genoemd artikel 20 wordt voldaan; dat bovendien door de specifieke situering van de leiding, de goede plaatselijke

aanleg niet in het gedrang komt; dat dit tevens blijkt uit de geciteerde adviezen”.

28. De aangehaalde motivering bevat vooreerst een louter theoretische verwijzing naar de toepassingsvoorwaarden van artikel 20 van het inrichtingsbesluit. Verder wordt verwezen naar het advies van de afdeling Natuur, waarin wordt gesteld dat “er geen opmerkingen worden geformuleerd aangezien het desbetreffende gebied, hoewel ingekleurd als natuurgebied op het gewestplan, geen natuurwaarden meer heeft die zouden kunnen geschaad worden”. Dit advies leert niets over de verenigbaarheid van de aanvraag met het architectonisch karakter van het gebied. De loutere affirmatie dat “door de specifieke situering van de leiding, de goede plaatselijke aanleg niet in het gedrang komt”, bevat evenmin een concreet gegeven dat de verenigbaarheid van de betrokken aanvraag met het architectonisch karakter van het gebied aantoont. Hetzelfde geldt voor de overige, in het bestreden besluit geciteerde adviezen. Het Instituut voor het Archeologisch Patrimonium stelt immers enkel geen bezwaar te hebben tegen de aanvraag, op voorwaarde dat faciliteiten worden geboden om tijdens de uitvoering van de graafwerken de noodzakelijke controles en eventueel een onderzoek te kunnen verrichten. Ook de N.M.B.S. stelt enkel geen bezwaar te hebben tegen de werken. De dienst Wegen en Waterlopen heeft een gunstig advies gegeven, waarbij zij melding heeft gemaakt “van het feit dat er aan de opmerking (...) betreffende de tijdelijke omlegging van de Molenbeek” moet worden voldaan. Uit geen van deze adviezen blijkt waarom de betrokken aanvraag verenigbaar moet worden geacht met het architectonisch karakter van het gebied. De desbetreffende motivering is bijgevolg niet afdoende.

29. Het middel is in die mate gegrond.

BESLISSING

1.De Raad van State vernietigt het besluit van 6 juli 2000 van de Vlaamse minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media waarbij, enerzijds, het ministerieel besluit van 26 mei 1998 houdende voorwaardelijke inwilliging van het beroep van de n.v. Aquafin tegen de beslissing van

4 november 1997 van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Beersel houdende weigering van de stedenbouwkundige vergunning voor “het aanleggen van de collector Dworp 1° fase tot collector Huizingen, tussen de autosnelweg Brussel-Parijs en de Guido Gezellestraat, langs de Molenbeek te Beersel” wordt ingetrokken en, anderzijds, het beroep, op basis van een nieuw onderzoek, voorwaardelijk wordt ingewilligd.

2. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 350 euro.

De tussenkomende partij wordt verwezen in de kosten van de tussenkomst, begroot op 125 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van drieëntwintig januari 2012, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

Roger Stevens,	kamervoorzitter,
Johan Bovin,	staatsraad,
Pierre Lefranc,	staatsraad,
bijgestaan door	
Astrid Truyens,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Astrid Truyens

Roger Stevens